

יובל קדוש

תאי אב

המסע להצלחה של עמית

לנעמי האחת והיחידה.

כי גם לאריות החזקים ביותר יש חולשות כשהם עומדים
מול לביאה...

מאי 2015

לכבוד הורה

בהקרה והעדר רב מיקנט אן ספ
מסע חי עם מטמתי בסן אל האלש.
אין לי מילים ובעל אלו אלו סאל להטמט
בן בקו להבוא לך על כל מטמטי
עבשנו ועל קט סאל הטמטו.

מלח אן ולמטמטן הורה להבוא
אל החיים באלש, נח, סלח
ובצית בהחל איתן.

שאל בלש

יובל קטו

"בעוד שלושה ימים נגיע אני ובעלי אייל לדורהאם, לקראת פתיחת שנת הלימודים במכללת דיוק, אמרה, "אתם צריכים שנביא לכם משהו מהארץ?" כמה חום ישראלי עטף אותנו בצהרי היום הזה! בשילוב עם החום שאפף אותנו כל העת מצד משפחתה הנפלאה של פרי, שבתה ליאל ועמית מצאו זו את זו מיד והפכו לחברות, הרגשנו מחובקים מתמיד.

כפיר

מבין מאות האימיילים שקיבלתי, צדה עיני מכתב מעורך דין בשם כפיר דיין דובב.

"אני מבקש שתשוחח איתי בדחיפות בעקבות הכתבה ששודרה בערוץ 10, כתב, ואני החלטתי שמה כבר יכול להיות והתקשרתי אל המספר שהשאיר לי.

"אני עורך דין מומחה בענייני ביטוח, הוא הציג את עצמו, "וכמו כל עם ישראל ראיתי את הכתבה עליכם ששודרה בטלוויזיה השבוע. משפט אחד שאמרת שם, בכתבה, כשצולמת בשדה התעופה, גרם לי להבין שיש מישו או משהו שעומד או עמד בדרככם. והייתי רוצה לדעת אם מדובר במקרה בחברת ביטוח. כי אם כן – אני אשמח לעמוד לרשותכם ולהעמיד את משרדי לטובת העניין. כמובן שאני לא רוצה אף אגורה בתמורה."

סקרנותי גברה ושאלתי: "לאיזה משפט אתה מתכוון?"
 "כשהצטלמת בנתב"ג ליד כל החברים שלך, אמרת בקול חסר פשרות: 'אף אחד לא יעצור אותי, שמעתם?!' ואני – נדבק בי המשפט הזה וחשבתי שאולי התכוונת, בלי להגיד מפורשות, ל..."

"בינגו!" חתכתי את דיבורו עוד לפני שסיים, "אני לא יודע בדיוק איך עלית על זה, אבל כן, בהחלט בינגו!" ליתר ביטחון לקחתי מכפיר את פרטיו ומיד התקשרתי לחבריי ונאמניי עורכי הדין גל רגב ואופיר המג"ד. ביקשתי מהם לערוך בדיקה מקיפה על כפיר, "ואם אתם מוצאים שאכן הדברים לגבי פועלו הם כפי שהציג, אז קדימה – לעבודה." כבר למחרת בבוקר חזר אליי אופיר. "טוב, מדובר בעורך דין תותח," הוא הבהיר, "בהחלט הייתי נותן לו לקחת פיקוד על העניינים הקשורים בחברות הביטוח." בירכתי את בואו של האיש הזה אלינו משמיים, שיגרתי לו אימייל מפורט המרחיב על כל הפרטים הרלוונטיים, ובתוך שעה קלה כבר נקבעה פגישה בינו לבין גל ואופיר.

נעמי

הימים הבאים אופיינו ברוטינה של נסיעה לבית החולים דיוק. ספירות דם, קבלת מנות דם וטרומבוציטים וחזרה הביתה. ועדיין לא ניכרה כל השפעה מיוחדת של המיילוטארג הביולוגי על עמית. את שעות הפנאי ניצלנו להיכרות עם משפחות ישראליות נוספות שמתגוררות באזור ולסיורים ברחבי העיר ובמיוחד בגנים המדהימים של מכללת דיוק. הסיורים בשכונת מגורינו הבהירו לנו שמדובר באחד האזורים הפחות סימפטיים בעיר. החלטנו לעבור דירה, ולשכור את החדשה באזור איכותי יותר, שיהיה קרוב לבית החולים וגם למגוריהם של רוב הישראלים שבעיר. את חלקם כבר התחלנו להכיר, ובהם, למשל, ישראלי מקסים בשם גיא, מורה לעברית בבית הספר היהודי שהתחיל להגיע אלינו פעמיים בשבוע כדי לעזור לעומר ללמוד אנגלית מבלי לבקש תמורה.

שגופה של עמית נקי מתאים סרטניים ושמה העצם שלה חי וקיים ומקורו בשתל בלבד.

ואז הן הגיעו. תקינות ובריאות כל-כך! מאה ימי החסד שלאחר ההשתלה שיפרו את מצבה של עמית ללא היכר, ו"תוצאות המאה" הזניקו את אושרנו לשיאים חדשים.

עכשיו רק כמהנו לשגרה. עבורנו הייתה השגרה כזכירה בלוטו. הענן הכבד עוד רבץ מעל, וידענו שלא יסתלק ויתאדה במהרה, אבל מימוש התשוקה לנורמליות, לשפיות, היה מספק בפני עצמו.

מזג האוויר החורפי החל לתת אותותיו, ולמדנו להכיר על בשרנו את הטמפרטורה המתקרבת לאפס מעלות. היה זה עניין של ימים עד שיתחילו שלגים, ובמהדורות החדשות דיברו על תחזית לחורף קשה במיוחד. היה לנו ברור שקור נושא עמו גם וירוסים ומחלות ויראליות באוויר, והדאגה לעמית ולמערכת החיסון החלשה שלה, שעלולה להסתבך בכל רגע, הייתה רבה. כדי שלא לקרוץ לוורוסים ולתת פרצה לחיידקים, הקפדנו על נוהל עוצר, ללא יציאות מהבית פרט לנסיעות לבית הספר של עומר, למעבדה שבבית החולים ולסידורים הכרחיים.

בינתיים, החל כפיר, עורך הדין המתמחה בענייני ביטוח, להזיז דברים בארץ וגילה שמגיעים לנו לא מעט סכומי כסף משתי חברות הביטוח שבהן היינו מבוטחים. הוא התקשר אליי והציע שבשלב זה אפנה אליהן ואבקש את הסכומים המגיעים לנו. "האסטרטגיה ברורה," אמר לי, "אם וכאשר נגיע לפיצוץ עם החברות, עדיף שכמה שיותר כסף כבר יהיה אצלנו מראש. וכדי לא לחמם את הגזרה, עדיף שהחברות לא ידעו שיש לך עורך דין בתמונה."

הסכמתי איתו, ומלמלתי לעצמי: "הוא בהחלט יודע את העבודה."

במערכת יחסים כל-כך רגישה כמו זו שניהלנו עם חברות הביטוח, היינו זקוקים לאיש שיעמוד בפרץ, שיהיה דרוך, מצוי בכל פרט ומוכן להסתער על חברות הביטוח בזמן ובמקום שיידרש לכך. למזלנו, כפיר היה האיש שאָתנו. לא הייתה אות בפוליסת הביטוח שהוא לא עבר עליה לפחות פעמיים וניתח את כל המשמעויות שלה. היסודיות שלו הייתה מהתכונות שאני נוטה להעריך יותר מכל. אולי היא, ואולי העובדה שהוא נסך בי כל-כך הרבה ביטחון – כך או אחרת, עד מהרה הפך כפיר מעורך דין ויועץ משפטי שלנו לחבר קרוב ואהוב ולשותף אמיתי. שוב ושוב בירכתי אותו ואת מזלנו הטוב ששידך בינינו.

יומולדת אחד ושני חגים

גיבור אמיתי, עומר.

בין לבין כל הברכות שזרמו ליום הולדתו התשיעי, בטלפון, באימייל ובדואר, מצאתי זמן לאסוף את עצמי ולהקדיש לו מכתב אישי, מכתב מאב גאה ואוהב לילדו הנושא על כתפיו הקטנות התמודדות כמעט בלתי אפשרית ועושה זאת באופן מפעים לכל הדעות.

"עומרק'ה שלי, כתבתי לך, "זהו יום מיוחד, יום בשנה שהוא שלך בלבד. נסיך שלי, כשילד חוגג יום הולדת הוא נורא מתרגש, מחכה לבלונים, לעוגה, למתנות... ואנחנו, ההורים, מתרגשים אפילו יותר. זהו כבר יום ההולדת השני שאנחנו לא באמת חוגגים עם מסיבה ובלונים כמו יתר הילדים, וזאת, ילד מקסים שלי, משום שהחלטת לוותר

בבכי אדיר ומשחרר. לא פציתי פה, לא ביקשתי דבר, רק עמדתי מול קבריהם והזלתי דמעות כמים במשך רבע שעה ברציפות.

היום השלישי שלנו בארץ היה ערב יום כיפור. מחשבותיי היו מופנות אל הבוקר ההוא בדיוק לפני שנתיים, שבו לא צייצו הציפורים כפי שהיטיבו לצייץ הבוקר, ושהשמש פסקה בו מליטופה. אז, כשגילינו שעמית חולה, וכל חיינו התהפכו על ראשם.

שוב התייצבתי בבית העלמין בכפר סבא, הפעם כדי להיפגש שם עם אחיי במפגש המסורתי השנתי שלנו עם קברי הורינו. לעת צהריים חזרתי למושב, לבלות את יום כיפור בחיק המשפחה המצומצמת שלנו, ולנוח בפינה ירוקה מלאה באוויר וגדושה בשקט, שכה חיוני לנו עכשיו.

בלילה שבין ערב החג לחג ישנתי שעות ארוכות ורבות כמו שלא ישנתי מאז השירות הצבאי שלי. אפילו נעמי בדקה פעמיים במשך הלילה אם אני חי.

סגירת קצוות

התחנה הבאה שלי בארץ, עם ההתאוששות וההתאקלמות המחודשת על סף החזרה המיוחלת לשגרה, הייתה להסדיו את כל ענייני הביטוח ואת ההתחשבנות עם חברות הביטוח. נדמה לי שכשהייתי שר"י בתוך המסע המורכב שלנו, לא הבנתי עד הסוף את משמעות הדברים, וכך גם בשיחות שניהלתי עם נציגי חברות הביטוח ערב נסיעתנו לצפון קרוליינה בעיקר הבהרתי שדבר לא יעמוד בדרכי להחזרתה של עמית בריאה הביתה. רק בתקופת שהותנו בארצות הברית התחלתי להכיר בערך ובמשמעות האמיתיים של מימון עלות

הטיפולים והאשפוז שם. העלות הזו, כולל ההוצאות הנלוות, הסתכמה בסכום אדיר ודמיוני מבחינתנו.

את כל ההתנהלות מול חברות הביטוח ואת הסיכומים עמן השארתי לכפיר, עורך הדין המומחה שלנו, שפעל עבורנו ללא לאות. הקשר איתו, שהתחיל בכמה שיחות בענייני ביטוח, נהפך לקשר חם ומשפחתי, שבמסגרתו התכתבנו ודיברנו על בסיס יומי בשיחות טראנס-אטלנטיות על נושאי היום ועל נושאים שברומו של עולם. הוא נסך בנו ביטחון ושקט נפשי ושמר על האינטרסים שלנו בלי לפזול או למצמץ, אף שטרם התראינו זה עם זה ולו פעם אחת פנים אל פנים. בשדה התעופה בן גוריון ראינו אותו סופסוף לראשונה. הוא היה בין מאות האנשים המופלאים שבאו לקבל את פנינו.

בהתייעצות קצרה החלטנו, כפיר ואני, שכעת, עם חזרתנו לארץ, פנייתו בשמנו לחברות הביטוח תיעשה לסגירת כל הקצוות הפתוחים. כפיר, שלקח את התיק שלנו כפרובונו, ניהל עבורנו משא ומתן עיקש ונחוש מול היועצים המשפטיים של חברות הביטוח והגיע איתם להסכם מוסדר וחתום. ההסכם כלל לא רק החזר מלא של כספי הפיקדון שהפקדנו בידי חברות הביטוח ערב נסיעתנו, אלא גם כיסוי מלא עבור כל הטיפולים וכל העלויות הנלוות בארצות הברית, לרבות מימון ההשתלה ואיתור התורם, וכן התחייבות לכל בדיקה, טיפול, תרופה, פרוצדורות ושירותים רפואיים בארץ ובארצות הברית אם נידרש להם חלילה בעתיד.

ההסכם עם חברות הביטוח רומם את רוחנו. הרי איש לא מאמין שתנחת עליו איפעם פצצה נוראית, שתחייב אותו בהוצאות כלכליות כה כבדות משקל. את ה"לי זה לא יקרה" המפורסם נוהגים לומר כולם, גם אם רק בלבם. רובם אף

נוטים להאמין בכך. כי באמת – איך אפשר להאמין אחרת?
ומי רוצה בכלל להאמין אחרת.

גם אני רציתי להאמין אחרת. וגם כשהייתי נתון תחת
כובד משקלה של המחלה, התקשיתי לראות זאת בזמן אמת,
וכאריה המסתער על טרפו ראיתי מול עיניי רק את הבראתה
של עמית. רק בהסתכלות מפוכחת לאחור אני יכול להודות
בפה מלא, שלולא אותה פוליסת ביטוח שרכשנו – היינו
נאלצים כנראה לעבור תהליך ארוך ומייגע בהרבה מזה
שעברנו, לנסות לגייס כספי ציבור בקמפיין ענק נוסף ואולי
בכלל להשלים בלית ברירה עם חוסר היכולת להגיע לארצות
הברית ולעבור שם את ההשתלה מצילת החיים.

ש'לום כיתה ג'

התוכנית המקורית הייתה להחזיר את הילדים לבית הספר רק
אחרי סוכות.

רצינו שיתאוששו לחלוטין מפערי השעות ושההתרגשות
תחלוף.

אלא שעומר ועמית לחצו לחזור ללימודים כבר למחרת
יום כיפור, כמה שעות לאחר שהכנסתי את עמית לבית
הכנסת ובירכנו ביחד את ברכת הגומל. הם צדקו. מבחינתם,
החזרה למסגרת המוכרת והיקרה שלהם פירושה חזרה לחיים
הנורמליים ששיוועו להם.

בשש ורבע בבוקר המחרת הם כבר היו ערים, מוכנים
ומזומנים להסתער על שנת הלימודים שלהם. חצי שעה
לאחר מכן התייצב בפתח הבית מואב ובידיו מצלמת
ערוץ 10: בוקר טוב ישראל, באיחור של שנתיים הולכת היום
עמית לבית הספר. כמו כל הילדים.

"אני רוצה לחזור לחיות חיים רגילים, כמו כל הילדים" - זו הייתה בקשתה של עמית קדוש, כשניצבה מול מצלמות הטלוויזיה וביקשה מכל עם ישראל לבוא ולתרום עבורה בדיקת מח עצם במסגרת המבצע שנועד להציל את חייה.

כמעט שלוש שנים נלחמה משפחתה של עמית במציאות שטפחה על פניה פעם אחר פעם, מאז שהתגלה שהיא חולה בלוקמיה קשה ואלימה במיוחד. ההורים הפכו עולמות, גייסו מדינה שלמה, נפרדו ממקום העבודה, חצו אוקיינוס והשתעבדו לטיפולים, לבדיקות ולהגעמה יצירתית של רגעי הסבל של בתם בכל קסם אפשרי - הכול כדי להגשים לעמית את החלום לחיות חיים רגילים ובריאים ככל ילדה בגילה.

הספר תאי אב הוא מעין יומן אישי טעון באירועים, מחשבות, רגשות ומעשים, ברגעי כאב ושפל ובהרבה רגעי אומץ ונחישות, הכתוב מנקודת מבטו של אב אוהב, כואב ואופטימי, שאינו מוכן לקבל "לא" כתשובה. יובל קדוש, אביה של עמית, מגולל את סיפור המסע האישי, האנושי והמטלטל שלו ושל משפחתו להצלת בתו, שתחילתו ברגע אחד אפל של אבחון המחלה, הרגע שבו נתלשה משפחתו באחת מחייה הקודמים וכל השגרה הרגועה שהכירה נהפכה לנחלת העבר. סיפור המאבק בטלטלה הלא-קרואה שנחתה על משפחתו נטוע בהווה האקטואלית היומיומית בישראל ומעבר לים, ובשיאו נהפכת הטרגדיה האישית למבצע לאומי להתרמת דם, הנחשב למבצע הגדול בהיסטוריה העולמית.

תאי אב הוא מסמך מרגש ומרתק של מאבק חסר פשרות, המאפשר הצצה נדירה לתוך הנימים, התאים והחלקיקים הכי עדינים ומורכבים של משפחה הנמצאת תחת מתקפת סרטן. הוא ספר חובה לכל הורה המבקש לעשות הכול כדי להגן על ילדיו בפרט, ולכל מי שמבקש לקבל השראה ועידוד להתמודדות עם כל מצוקה או משבר בכלל.

מחיר: 70 ש"ח

0 8001409029 7

דאנאקוד 800-1409029

מאי 2015